

Medlemmerne ønskes alle en rigtig god sommer

Bestyrelsen har konstitueret sig.

På bestyrelsesmødet den 6. maj 2013 konstituerede bestyrelsen sig således:

Jens Olufsen

Formand

Baggrund: Formand for Ringkøbing Museumsforening og næstformand i styrelsen for Ringkøbing-Skiern Museum

Peter Storm

Næstformand

Baggrund: Formand for Middelfart Museum

Lillian Kristensen

Sekretær

Baggrund: Formand for Fonden for Næstved Museum, Næstved Museumsforening.

Leo Vinther Pedersen

Kasserer.

Baggrund: Aabenraa Museums venner

John Holmer

Bestyrelsesmedlem.

Ansvar for Nyhedsbreve og Hjemmeside.

Baggrund: Formand, Museumsforening Sydsjælland og Møn

Kirsten Nøhr Christiansen

Suppleant.

Baggrund: Formand for Arbejdsmuseets Venner

Niels Bork

Suppleant.

Baggrund: Formand for Hals Museumsforening og Arkiv. Bestyrelsesmedlem i Nordjyllands Historiske Museum

Vi kom med i det strategiske panel.

Museumsudredning gav som resultat de tidligere omtalte ændringer i museumsloven, som trådte i kraft ved årsskiftet. Lovændringerne er nu fulgt op med ændringer af museumsbekendtgørelsen med bl.a. udmøntning af nogle administrative forenklinger for museerne. Dertil kommer en helt ny bekendtgørelse om rådgivning af Kulturstyrelsen på museumsområdet. Begge bekendtgørelser trådte i kraft 1. maj 2013.

Rådgivningsbekendtgørelsen

"lovfæster", at formanden for Sammenslutningen er født medlem af det strategiske panel, der på det overordnede plan skal rådgive Kulturstyrelsen på museumsområdet.

Panelet består af indtil 20 medlemmer, der stort set alle vil være med museumsfaglig akademisk baggrund. Så formanden for Sammenslutningen bliver ene om, at repræsentere museernes folkelige bagland.

Revisorer: Hanne Bondrup Sørensen, Middelfart, Niels Godt Sørensen, Sorø

Panelet har ifølge bekendtgørelsen til opgave at identificere udviklingsmuligheder og -potentialer for museumsområdet generelt samt at afgive indstilling om nationale strategier og indsatsområder i relation til Kulturstyrelsens udmøntning af tilskud til udvikling af museumsområdet. Panelet skal tage hensyn til mangfoldigheden og diversiteten blandt museerne.

Kulturministeriet skal udpege et antal repræsentanter fra museerne bl.a. efter indstilling fra ODM, hvis formand også er født medlem af panelet.

Hvornår arbejdet går i gang vides ikke, men panelets sammensætning forventes på plads inden sommerferien.

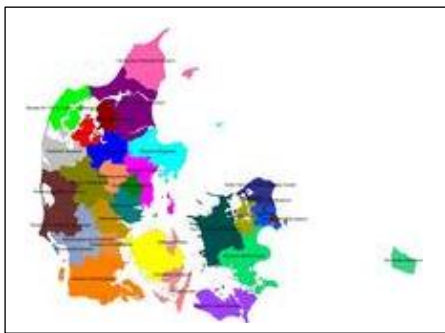

Foto: "Billedbladet" 1932 - studeres/Nyvang

Der skal endvidere nedsættes 3 museumsudvalg bestående af indtil 8 medlemmer dækkende kunst - kultur og naturhistorie. Disse fagudvalg skal rådgive Kulturstyrelsen om udmøntningen af nationale strategier og indsatsområder og afgive indstilling om udmøntning af tilskud til udvikling af museumsområdet.

Sammenslutningen hilser velkommen, at rådgivningsstrukturen på museumsområdet nu er blevet lovreguleret, men ikke mindst er vi stolte over, at Sammenslutningen efter 10 års eksistens er blevet anerkendt som seriøs og værdig medspiller på museumsområdet. Vores bestræbelser er lykkedes og vores indsats har sat sig spor i lovgivningen.

J.O.

Den nye organisering af det arkæologiske arbejde er nu næsten på plads.

Kulturstyrelsen har meddelt, at 27 museer og museumsenheder landet over mod tidligere 42 museer vil få ansvaret for arkæologien m.v. som er nærmere beskrevet i museumslovens kapitel 8, der bl.a. omhandler den bygherre betalte arkæologiske praksis.

Der er ved at blive dannet fælles arkæologisk enheder med to eller flere museer som parthavere - den såkaldte samarbejdsmodel

Der sker således en markant ændring på området i bestræbelserne på at opkvalificere området med skærpede krav og kriterier for det arkæologiske arbejde.

Organiseringen skal være på plads med udgangen året.

Oversigtskortet her til venstre er fra Kulturstyrelsens hjemmeside. Vi beklager uskarpheden ved forstørrelsen.

Jens Olufsen

Foto: Faurbjerg smedje/ Andelslandsbyen Nyvang – Holbæk

Foto: Den gamle smed demonstrerer faget for en interesseret gæst.

Foto her på siden: John Holmer

Kontingent 2013

Kasserer og sekretær har oplyst, at kontingentopkrævning for 2013 er fremsendt til samtlige medlemmer. **HUSK:** Sammenslutningen er ikke stærkere end opbakningen fra sine medlemmer. **Kontingent er: Kr. 200,00 + Kr. 1,00 pr. medlem.**

Frivillige og professionelle i fællesskab

Af Peter Storm, formand for Middelfart Museum og næstformand i SAMMUS

Jeg er ikke sikker på, at man er klar over, hvilken betydningsfuld indsats, der ydes af frivillige indenfor museumsverdenen. Jeg vil derfor af karsken bælge fortælle om min egen indsats og mine egne erfaringer, der så kan tjene som et eksempel blandt mange. Håbet er at min fortælling inspirerer andre til også at belyse emnet.

Historie med hjemmefra

Interesse for historie har jeg med mig hjemmefra. Mit københavnske barndomshjem var i mange henseender litterært, kulturelt og kulturhistorisk. Vi havde mange bøger og i en del af dem var billeder fra den store verden og fra gamle dage. Mine forældre tog os med på museer, hvilket ikke altid var lige sjovt. Til gengæld tog min storebror og jeg ofte sammen med kammerater selv på Nationalmuseet, Teatermuseet og Tøjhusmuseet samt en sjælden gang Thorvaldsens Museum, der forekom os meget kedeligt. Det var ofte noget med krig og våben, der satte os i gang. Så var det også noget med at få en lang søndag til at gå.

I skolen

I skolen stiftede jeg også bekendtskab med historie. Jeg husker svagt en film om stenaldermennesker og nogle plancher med historiske scener. Måske var det ikke så tit, det stod på, men det nærerede fantasien.

Men så var der legen, når vi havde fri fra skole. I byen var vi riddere, pirater, musketerer eller frihedskæmpere. Vi lavede selv våben og skjolde. På landet om sommeren var vi som regel indianere med bemalede solbrune kroppe, totempæle og bål. Inspiration fik vi også fra film. En flot film var "Den knaldrøde Pirat", en anden fantastisk film var med Robin Hood og en tredje om de tre musketerer.

Besnærende kan det være at fortolke ovenstående som udtryk for typiske og almene drengelege, der kommer ud af et slags urinstinkt. Men det er dog ikke så sikkert. Man skal huske på, at verdenskrigen ikke var så langt borte endda. Jeg er født i frihed og fred den 7. maj 1945. Men krig og heltegerninger lå vel alligevel som en undertone stadigvæk eller som erindringer fra de voksne.

Middelfart Museum

Det er ganske interessant subjektivt at efterforske rødderne til min historiske interesse. Inden det bliver for omfattende, vil jeg tage et spring mod nutiden, hvor mit fokus i første omgang er på mit virke som formand for Middelfart Museum. Det er mere alvor end leg – i alt fald en stor del af tiden. Der er dog stadig plads til drøm og fantasi.

Hvordan blev jeg så formand? Middelfart Museum er en selvejende institution med egen bestyrelse, der får sit flertal fra Middelfart Museumsforening og suppleres med to byrådspolitikere. For en del år siden meldte jeg mig af almindelig interesse og pligt ind i museumsforeningen. Siden kom jeg til en generalforsamling, hvor det viste sig, at man manglede en suppleant. I den overskuelige forsamling kiggede man så på mig, der tænkte, at det kunne næppe være hverken krævende eller farligt. Det sidste hentyder til det ansvar og de opgaver, der påhviler et regulært bestyrelsesmedlem. Men der skulle ikke gå længe, før et bestyrelsesmedlem trådte ud, og så måtte jeg jo "supplere". Hvad værre var, man kom til at mangle en kasserer. Pilen pegede på min uskyldighed. Jeg påtog mig opgaven, selv om regnskabsføring ikke er min stærke side. Der gik et års tid med at være kasserer. Revisorerne og generalforsamlingen godkendte mit regnskab, men heldigvis var der en, der var mere egnet og mere villig til den post, så blev jeg fri. Jeg er vist spøgefuldt sagt mere humanist end økonom. Næste runde var, at man manglede en formand. Det blev mig. Og det er mere mig. Nu har jeg været formand en del år.

Med egne ord er jeg da vokset med opgaven. Det skyldes erfaringerne gennem årene. Men så skyldes det i høj grad også den almindelige udvikling og debat på museumsområdet. I de senere år har man forberedt den ny museumslov. Vores museumsforening har for længst meldt sig ind i Sammenslutningen af Museumsforeninger i Danmark, hvor jeg blev suppleant i sammenslutningens bestyrelse.

SAMMUS

Nyhedsbrev nr. 8 – juni 2013 – Redaktion: kontakt@SAMMUS.dk

Her har været et forum, hvor jeg kunne følge med i den mere overordnede og den mere politiske udvikling. Alt dette optager mig i betydelig grad, fordi jeg kort sagt gør mig mange tanker om kulturarvens betydning for samfundet. Det at stå med fødderne på lokal grund med ansvar for et lille kulturhistorisk museum og samtidigt følge med i udviklingen i en større verden, er berigende og udfordrende.

Kulturarv en hjertesag

Efter min mening har den offentlige debat om kulturarv og museer været alt, alt for begrænset. Det synes ikke at være en hjerte- eller mærkesag for ret mange politikere. Måske tager jeg her fejl, da man ikke nødvendigvis skal måle interessen ud fra antallet af politikeres bidrag i den offentlige debat. De fleste museer er jo lokalt forankrede og dermed mere i nærkontakt med kommunalpolitikere. Måske går det hele i store træk bare "stille og roligt", hvilket vil sige godt eller i det mindste jævnt godt.

Dog vil jeg rejse et par større spørgsmål. Det første vedrører, om der er tilstrækkelig omsorg for vores kulturarvs folkelige værdi og betydning? Det andet vedrører, om den frivillige indsats påskønnes tilstrækkeligt.

Jeg vil vove et bud på spørgsmålet om kulturarvens værdi og betydning. Det hurtigt konkluderende svar er nej. Der gøres ganske vist meget for at registrere og bevare kulturarvens genstande og arkivalier. Men når det kommer til debatten om, hvad kulturarven kort sagt betyder for folk og fremtid, så er den dog ikke så fremherskende. Naturligvis er kunst og kunstmuseer også en væsentlig del af kulturarven, men det forekommer mig, at denne del fylder for meget i debatten om museerne i bred almindelighed. En gang i mellem tænker jeg, at kunsten og kunstmuseerne i den hellige pluralismes navn har fået en slags pseudoreligiøs status, som noget vi kan dyrke på en til tider overdreven måde. Dette må jeg vist forklare nærmere.

Ind i mellem hører man jo, at kunsten og kunstdebatten skal være fri og debatterende. Undertiden lyder højtidelige trossætninger om, at samme kunst er en del af den nødvendige og priste kritik i det åbne samfund. Kunsten bliver et slags frirum ved siden af samfundet. Dette på godt og ondt. Men det forekommer mig, at kunsten dyrkes rituelt og at kunstmuseerne i nogen grad udfylder noget af det rum, som kirkegangen havde i ældre tid. Men de kulturhistoriske museer er alt for fraværende i den offentlige debat.

Museernes opgave

Det forlyder af og til fra politikere og meningsdannere, at museerne skal spille en stærkere rolle i samfundsdebatten. Dette udsagn bekymrer mig, da vi kan risikere en gentagelse af kunstmuseernes rolle, som en form for alibi for fraværet af en bred samfundsdebat eller som et slags overfladisk bevis for, at demokratiet lever. Museerne er efter min mening først og fremmest forvaltere af vores kulturarv. Og dette ikke som en bevidstløs dyrkelse af gamle dage. Men som forsøg på at levende gøre vore rødder og perspektivere den menneskelige og jordiske tilværelse. Forbudt er i den forbindelse ikke at sætte fortid i forbindelse med nutid og fremtid. Men museer skal være mere end dagsaktuelle bidrag til samfundsdebatten. Jeg er klar over, at jeg ved formuleringen af disse synspunkter kommer på nogen glatis og at jeg risikerer, at nuancerne går noget tabt. Men jeg har længe haft disse tanker rumlende og vil gerne bringe dem ud i det fri til debat.

En fælles sag

Så til det andet spørgsmål om de frivilliges indsats i forhold til kulturarv og museer. Her overer jeg også en forenklet fremstilling. Der er blevet talt en del om, at museerne og museumsbestyrelserne skal være professionelle. Er det nu godt eller skidt? Sandt eller usandt? Mener man mon, at museerne overvejende skal ledes og drives af fagfolk? Skulle man mene det, er man på vildspor. Kulturarven er en folkelig arv. Kulturarven er en fælles sag, som ikke kan overlades til fagfolk alene. Det er vel ret besat en demokratisk sag.

De kulturhistoriske museer opstod i høj grad som følge af lokal og folkelig interesse. Der opstod en række museumsforeninger landet over. Disse foreninger findes stadig og flere steder, som nu her i Middelfart. De spiller en væsentlig rolle både som folkeligt fundament for lokalhistorien og som en del af museernes bestyrelser. Det at være borger med en kulturhistorisk interesse er en vigtig bestanddel i forvaltningen af vores kulturarv. Skulle man med professionelle derfor alene mene de særligt uddannede fagfolk, og skulle man mene, at disse professionelle suppleret med andre professionelle fra andre erhvervsområder fx. en turistchef, en teaterdirektør eller lignende er rigeligt, så har man professionaliseret folkeligheden langt væk. Det kan kulturarven ikke holde til. Kulturhistorisk interesserede borgere skal ikke kun reduceres til forbrugere. Kulturhistorisk interesserede borgere skal kunne deltage aktivt i forvaltningen af kulturarven på lige fod med såkaldt professionelle. Konklusionen er i al sin enkelhed, at kulturarven er en fælles sag – eller en folkelig sag, om man vil. Forstår man ikke det, så har man glemt, hvad kulturarv er.

Foto til artiklen: Peter Storm